

hed, at jeg ikke vilde drifte mig til at rette Vebredelse imod noget æret Medlem af Folkethinget, der maatte mene, at det var i sin Orden, at Folkethinget fik Veilighed til mere i No. at underkaste Sagen en Drøftelse.

Det er blevet sagt med fuld Føie, at det var naturligt, at den høitærede Krigsminister fremmede Straffeloven for Krigsmagten uden at oppebie en Reform i den militære Retspleie, hvilket, som det er blevet anført, har sin gode Grund dert, at der forestaar en Reform i Retspleien ogsaa paa det civile Omraade. Der er desuden en anden Omstændighed, som gjør det helt forstaaeligt, at den høitærede Minister er fremkommen med dette Forslag til Straffelov for Krigsmagten, nemlig den Omstændighed, at der for faa Aar tilbage udkom en systematisk sammenhængende Straffelov for Borgerne i Almindelighed, en Straffelov, som vel maa siges fra alle Sider at være bleven anerkjendt som meget human og at have medført sammenlignelsesvis en meget mildere Bedømmelse af Lovovertrædelser. Det var derfor ganske naturligt, at man maatte føle Trang til en ny Straffelov ogsaa for Krigsmagten. Men naar der da nu fremkommer et Forslag til en Straffelov for Krigsmagten, ligger det overordentlig nær — og navnlig har dette været en Opgave, som jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet slyde fra mig — at sammenligne Forslaget til en Straffelov for Krigsmagten med den almindelige borgerlige Straffelov og se, hvorvidt den militære Straffelov har sluttet sig til den almindelige borgerlige Straffelov forsaavidt den overhovedet bør gjøre det. Jeg anerkjender naturligvis, at den militære Straffelov paa mange Punkter og i mange Henseender maa adskille sig fra den borgerlige Straffelov. Ikke blot gives der flere og vigtige Begreber om Forbrydelser, som ikke kendes i den borgerlige Straffelov, men det er jo endvidere umodsigeligt, at de militære Forhold naturligvis maa medføre, at der i mange Tilfælde maa anlægges en anden Maalestok ved Bedømmelsen af det Strafbares, naar Talen

er om Forseelser af Militære, end naar Talen er om Forbrydelser af Statsborgerne i Almindelighed. Men paa den anden Side maa jeg ganske tiltræde den Uttring af min ærede Sidsmand, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, (Chr. Rimestad), at den militære Straffelov ikke bør sjerne sig mere fra den borgerlige end nødvendigt, og navnlig bør den ikke sjerne sig fra de almindelige Grundsætninger eller Principleer i den almindelige borgerlige Straffelov. Naar man imidlertid vil undersøge Forholdet mellem den militære Straffelov og den borgerlige — set fra dette Synspunkt — kan jeg ikke negte, at det ogsaa er forekommet mig, at der er flere Afvigelser tilstede, end der behøver at være, og flere, end jeg kan anse for at være forsvaeligt. — Naar man spørger om Forholdet mellem den militære Straffelov og den almindelige borgerlige, opstaar først det Spørgsmaal, hvilke Personer og Forhold den militære Straffelov overhovedet omfatter. Reglen er givet i Udkastets § 1, hvor det siges, at den militære Straffelov skal gjælde ikke alene for alle egentlige militære, men ogsaa for de øvrige i disse Love omhandlede Forbrydelser, som vedkommende Personer begaa, medens de ere under militær Domsmagt, idet der føies til, at for andre strafbare Handlinger straffes de efter Rigets borgerlige Straffelove, dog med Sagttagelse af de Regler, som nærværende Lov indeholder om Straffenes Forandring i visse Tilfælde. Efter dette Hovedprincip, at for ikke særlig militære Forbrydelser skulle de militære Personer dømmes efter den almindelige borgerlige Lovgivning, forsaavidt der ikke i denne Lovs almindelige eller særlige Bestemmelser er givet forskellige Regler derfor, maatte man imidlertid være berettiget — forekommer det mig — til at vente, at Lovforslaget var saaledes affattet, at det traadte klart frem, paa hvilke Punkter Afvigelse fra den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser skulle komme til Anvendelse, og hvor ikke. Jeg tror imidlertid, at der maa siges, at der paa flere Punkter i den Henseende er nogen Uklar-